

W bieżącym numerze:

Konferencja metodyczna: „Problemy stomatologiczne seniorów i osób niepełnosprawnych”	2
Nasza Szkoła Laureatem Konkursu ZŁOTA FIRMA 2022!	7
RÓŻOWY PAŹDZIERNIK	8
Obchody 105 rocznicy Odzyskania Niepodległości przez Polskę	10
Lubelskie Obchody Narodowego Święta Niepodległości	12
Spacerkiem po Lublinie... Farmaceuta, który został artystą. Stanisław Magierski.....	13
Wojciech Korfanty – ojciec polskiej niepodległości	15
Wady postawy.....	19

Konferencja metodyczna: „Problemy stomatologiczne seniorów i osób niepełnosprawnych”

Konferencja metodyczna
„Problemy stomatologiczne seniorów
i osób niepełnosprawnych”

Szkoła Policealna -
Medyczne Studium Zawodowe
im. Stanisława Liebhart w Lublinie

15 listopada 2023 roku
w godzinach 9:00 – 13:00

Program konferencji:

8.30 – 9.00 Rejestracja gości

9:00 – 9.15 Otwarcie konferencji przez Dyrektora Studium

9.15 – 9.45 dr n.med. Marta Kusa-Podkańska „Wybrane patologie jamy ustnej osób starszych od A do Z” Lublin

9.45 – 10.00 Przerwa kawowa

10.00 – 10.30 lek. dent. Grzegorz Mazurek „Polekowe zmiany w jamie ustnej” Prestige Stomatologia Lublin

10.30 - 11.15 Prezentacja produktów stomatologicznych wykorzystywanych w pielęgnacji jamy ustnej mgr tech. den. Magdalena Iwaszczuk - Akademia Haleon.
Film „Zdrowy uśmiech seniora. Pacjent protetyczny w gabinecie higieny” – dypl. hig. Katarzyna Obarska

11.15 - 11.45 mgr Jolanta Grądecka „Rola opiekuna medycznego w rozpoznawaniu problemów w jamie ustnej u seniorów oraz jego zadania zawodowe” SP-MSZ Lublin

11.45 – 12.30 Przerwa obiadowa

12.30 – 13.00 Podsumowanie konferencji, dyskusja, wręczenie certyfikatów

Dnia 15.11.2023 r. w Szkole Policealnej – Medycznym Studium Zawodowym, im. Stanisława Liebhart w Lublinie odbyła się Konferencja metodyczna: „Problemy stomatologiczne seniorów i osób niepełnosprawnych”. Patronat honorowy sprawował Marszałek Województwa Lubelskiego.

Konferencję zaszczylicili swoją obecnością:

- Anna Kuraś – Jargiło – Kierownik Oddziału Edukacji w Departamencie Kultury Edukacji i Dziedzictwa Narodowego Urzędu Marszałkowskiego w Lublinie,
- Marek Sikora – Departament Kultury, Edukacji i Dziedzictwa Narodowego Urzędu Marszałkowskiego.
- Teresa Misiuk – Lubelski Kurator Oświaty ,
- Anna Mikołajewska – Doradca metodyczny szkół medycznych województwa lubelskiego, Lubelskiego Samorządowego Centrum Doskonalenia Nauczycieli w Lublinie,
- Piotr Szymański – Lubelskie Samorządowe Centrum Doskonalenia Nauczycieli w Lublinie,

W konferencji wzięli również udział dyrektorzy, nauczyciele i słuchacze ze szkół medycznych województwa lubelskiego:

- SP-MSZ Biała Podlaska,
- Szkoła Policealna Pracowników Służb Społecznych w Lublinie,
- SP-MSZ Chełm,
- SP-MSZ Puławy,
- SP-MSZ Biłgoraj,
- SP-MSZ Janów Lubelski.
- SP-MSZ Lublin.

Konferencję otworzyła Pani Dyrektor SP-MSZ w Lublinie mgr Anna Felińska a następnie prowadzenie przekazała pani mgr Dorocie Lonkwic – kierownikowi szkolenia praktycznego i mgr Magdalenie Rudawskiej. W przygotowaniu konferencji uczestniczyli nauczyciele z Kierunków opiekun medyczny, asystentka stomatologiczna, higienistka stomatologiczna w osobach:

- lek. den. Teresa Buchajczyk,
- lek. den. Monika Chról,

- mgr Magdalena Rudawska,
- mgr Jolanta Grądecka,
- mgr Joanna Czyżewska-Świecka,
- mgr Marcin Mazur,
- mgr Anna Stanisławczuk.

Wykłady poprowadzili:

- dr n. med. Marta Kusa – Podkańska
Tytuł wykładu: „Wybrane patologie jamy ustnej osób starszych od A do Z”
Wykład dotyczył przedstawienia różnych jednostek chorobowych występujących w jamie ustnej u osób starszych i niepełnosprawnych.
- lek. dent. Grzegorz Mazurek
Tytuł wykładu: „Polekowe zmiany w jamie ustnej”.
W wykładzie przedstawiono zagadnienia obejmujące wszelkie efekty uboczne występujące w jamie ustnej w związku z przyjmowanymi przez pacjentów lekami oraz rolę lekarza podstawowej opieki i opieki dentystycznej w diagnozowaniu i leczeniu tych zmian.
- mgr tech. den. Magdalena Iwaszczuk – firma farmaceutyczna Akademia Haleon Poland Sp. z o. o.
Tytuł wykładu: „Prezentacja produktów stomatologicznych wykorzystywanych w pielęgnacji jamy ustnej”.
Prezentacja dotyczyła leków OTC oraz produktów do higieny jamy ustnej, które odpowiadają na potrzeby pacjentów cierpiących z powodu nadwrażliwości, kwasowej erozji szkliwa oraz zapalenia dziąseł. Przedstawiono również sposoby pomocy pacjentom protetycznym w adaptacji protez zębowych i wspomagania prawidłowej higieny uzupełnień protetycznych.

- mgr Jolanta Grądecka

Tytuł wykładu: „Rola opiekuna medycznego w rozpoznawaniu problemów w jamie ustnej u seniorów oraz jego zadania zawodowe”.

W wykładzie poruszono sprawy dotyczące roli opiekuna medycznego w rozpoznawaniu, świadczeniu opieki oraz edukacji pacjenta i jego rodziny. Od jego postawy, wiedzy, umiejętności, doświadczenia zależy regularność zgłaszania się na wizyty do stomatologa oraz rozpoznawania wielu groźnych chorób i stanu zdrowia jamy ustnej. Podczas konferencji został również przeprowadzony konkurs z wykorzystaniem aplikacji Kahoot dotyczący środków prezentowanych przez firmę Akademia Haleon. Przedstawiono również technikę toalety jamy ustnej i pędzlowania jamy ustnej w wykonaniu słuchaczy z kierunku opiekun medyczny o. 10 Szkoły Policealnej – Medycznego Studium Zawodowego im. Stanisława Liebhart w Lublinie / Bożena Książek, Łukasz Lipiński/. Pokaz omawiała pani mgr Jolanta Grądecka.

Tekst: mgr Joanna Czyżewska-Świecka

Fot. mgr M. Mazur

Nasza Szkoła Laureatem Konkursu ZŁOTA FIRMA 2022!

Miło nam Państwa poinformować, że Szkoła Policealna - Medyczne Studium Zawodowe im. Stanisława Liebharta w Lubnie została laureatem konkursu ZŁOTA FIRMA 2022. Nagroda przyznawana jest na podstawie istniejących ocen klientów na portalach, zawierających miarodajne recenzje. Po zsumowaniu oraz analizie danych nasza Szkoła znalazła się w gronie najlepiej ocenianych firm w Polsce. Dziękujemy Państwu za zaufanie i najwyższą ocenę jakości naszej pracy.

Redakcja

RÓŻOWY PAŹDZIERNIK

Rak piersi jest drugim pod względem częstości (po raku płuca) nowotworem złośliwym na świecie, stanowiąc 25% wszystkich zachorowań. W Polsce rozpoznaje się rocznie blisko 19 tys. raków piersi, najczęściej u kobiet w przedziale 55-65 lat. Bardzo rzadko może występować także u mężczyzn, szczególnie w 7. Dekadzie życia. Wszystko to sprawia, że profilaktyka, czyli zapobieganie lub wczesne wykrywanie raka piersi, jest taka ważne.

Profilaktyka raka piersi – zapobieganie chorobie

Profilaktyka pierwotna raka piersi (zapobieganie zachorowaniom)

- zmiana stylu życia
- unikanie nadmiernych ilości tłuszczu w diecie
- walka z otyłością
- ograniczenie spożycia alkoholu
- regularna aktywność fizyczna
- zdrowy sen 8 godzin na dobę.

Profilaktyka wtórna raka piersi (wczesne wykrywanie)

- badanie USG
- mammografia
- badanie palpacyjne piersi

Czynniki ryzyka zachorowania na raka piersi.

- wiek między 50 a 70 rokiem życia.
- czynniki genetyczne (tj. występowaniu raka piersi w rodzinie, szczególnie u matki lub siostry)
- czynniki hormonalne (tj. ekspozycja kobiet na estrogeny – np. w formie hormonalnej terapii zastępczej, która zwiększa ryzyko występowania raka piersi).

Niepokój powinny budzić takie obawy jak:

- zmiany wielkości lub kształtu jednej z piersi
- krwawienie lub inny wyciek z brodawki sutkowej dołki,
- dołki, zaciągnięcia albo owrzodzenia skóry na piersi
- wyczuwalne zgrubienia lub guzki w piersi lub pod pachą
- obrzęk ramienia

Fot. mgr J. Grądecka

Czas gra tutaj ogromną rolę – nowotwór wcześniej rozpoznany daje szansę na całkowite wyleczenie.

Chcąc przybliżyć zagadnienia związane z profilaktyką raka piersi słuchacze z kierunków: opiekun medyczny, technik

elektrodiagnostyk, protetyk słuchu, podolog, asystentka stomatologiczna uczestniczyli w spotkaniu kobiet z Lubelskiego Stowarzyszenia Amazonek. Panie dzieliły się swoimi historiami. Uwrażliwiały na samokontrolę. Informowały o dostępności do diagnostyki i leczenia. Szczególny nacisk kładły jednak na profilaktykę.

Ponadto w szkole została przygotowana gazetka informacyjna dotycząca profilaktyki raka piersi.

Tekst: mgr Jolanta Grądecka, mgr Iwona Iwanowicz

Obchody 105 rocznicy Odzyskania Niepodległości przez Polskę

10.11.2023 roku z okazji obchodów 105 rocznicy w naszej Szkole odbył się montaż słowno - muzyczny przygotowany przez Słuchaczy z kierunków: opiekun medyczny o.10 i o. 11, technik masażysta o. 6 stacjonarny. O 105 rocznicy Odzyskania Niepodległości przez Polskę.

W trakcie uroczystości włączyliśmy się również w ogólnopolską akcję wspólnego odśpiewania Hymnu Polski. Inicjatorem akcji „Szkola do hymnu” jest Ministerstwo Edukacji i Nauki. Zaprezentowane wiersze i pieśni patriotyczne potwierdzają nasz szacunek do Ojczyzny i pamięć o bohaterach krwawych dni, którzy przyczynili się do odzyskania niepodległości przez Polskę. Nauczyciele i słuchacze naszej Szkoły chętnie włączyli się do śpiewania wybranych pieśni patriotycznych. Spotkanie zakończyło się wspólnym zaśpiewaniem *Roty* Marii Konopnickiej. Montaż słowno - muzyczny przygotowali: mgr Anna Pawłowska, dr Jacek Sochocki, mgr Monika Kostrubiec, mgr Sylwia Kawalec.

Tekst: mgr Sylwia Kawalec

Fot. mgr R. Nowak

Lubelskie Obchody Narodowego Święta Niepodległości

11 listopada 2023r słuchacze naszej Szkoły brali udział w Lubelskich Obchodach Narodowego Święta Niepodległości. Obchody rozpoczęły się od sesji Rady Miasta w Trybunale Koronnym a następnie w Archikatedrze Lubelskiej została odprawiona msza w intencji ojczyzny. Głównym punktem obchodów był uroczysty apel na Placu Litewskim. Przedstawiciele władz państwowych, samorządowych i wojsko złożyli wieńce pod pomnikami Nieznanego Żołnierza i marszałka Józefa Piłsudskiego. Chwile te wypełnione patriotyzmem ukazały silne więzi z historią i dziedzictwem naszej Ojczyzny.

Tekst: mgr Monika Kostrubiec

Fot. mgr A. Kapitan-Korejba

Spacerkiem po Lublinie...

Farmaceuta, który został artystą.

Stanisław Magierski

Stanisław Magierski z wykształcenia był farmaceutą. Pasjonował się fotografią i muzyką. Urodził się w 1904 roku w Lublinie. Jego dziadek jako kupiec prowadził sklep z ubiorami luksusowymi przy obecnym deptaku (aktualnie ul. Krakowskie Przedmieście 25, na rogu z ul. Staszica). Następnie sklep przekształcono w „Magazyn Materiałów Aptecznych i Farb”.

Gdy Stanisław miał 14 lat, zmarł jego ojciec. Dlatego młody chłopak musiał porzucić marzenia o byciu artystą. Skończył studia farmaceutyczne na Uniwersytecie Warszawskim, po czym wrócił do Lublina i w 1927 roku przejął interes rodzinny. Oprócz składu materiałów aptecznych, prowadził też sklep z materiałami fotochemicznymi i laboratorium fotograficzne. Na parterze mieściła się apteka i ulubiona przez właściciela perfumeria, z własnymi wyrobami i kolekcją mydeł. Piętro niżej znajdowało się foto laboratorium wyposażone w sprzęt przez firmę Agfa. Można tu było kupić aparat każdej marki, a także zagraniczne powiększalniki, odczynniki i papiery Agfy, Perutza, Kodaka i Franaszka. Papiery fotograficzne, zwłaszcza duże formaty i nietypowe gatunki. W tym sklepie zaopatrywali się wszyscy, którzy w Lublinie interesowali się fotografią. Bywał tam Edward Hartwig, Józef Czechowicz. Magierski bardzo aktywnie działał w środowisku fotograficznym. Wspólnie z Hartwigiem w 1936 r. przyczynił się do powstania Lubelskiego Towarzystwa Fotograficznego. Sam często i chętnie sięgał po aparat fotograficzny, odnosząc sukcesy. Był wielokrotnie nagradzany w konkursach i salonach fotograficznych organizowanych w Polsce i za granicą. Kilka lat przed wybuchem II wojny światowej nakręcił siedmiominutowy film – tzw. Najkrótszy film o Lublinie – przedstawiający uroczyste obchody święta 3 Maja, które miały miejsce

przed nieistniejącym już hotelem Victoria przy ul. Krakowskie Przedmieście. Zapis filmowy zawiera także inne ujęcia, rejestrujące uliczki Starego Miasta oraz Podzamcza. Jest to jedyny amatorski film o Lublinie pochodzący z okresu międzywojennego.

W czasie okupacji działał w konspiracji. W swym mieszkaniu przy ul. Bernardyńskiej 24 udzielał schronienia partyzantom. Wówczas pisywał wiersze, teksty piosenek oraz komponował do nich muzykę. **Jest autorem m.in. znanego utworu okresu okupacji „Dziś do ciebie przyjść nie mogę” (Kołysanka leśna).**

W 1944 r. wykonał dokumentację fotograficzną zbrodni hitlerowskich na Zamku Lubelskim. Zdjęcia te dołączono do dokumentacji procesu norymberskiego. Był także autorem serii zdjęć obozu koncentracyjnego na Majdanku. Po wojnie był represjonowany przez władze, przetrzymywany m.in. na lubelskim Zamku.

Utracił rodzinną firmę. W 1950 roku, przy Chemiczno-Farmaceutycznej Spółdzielni Pracy „Permedia”, założył amatorski zespół teatralny „Latarnia”, dla którego pisał teksty, wykonywał dekoracje oraz komponował muzykę. Zmarł w 1957 roku, w wieku 53 lat.

Fotograf, malarz, muzyk

Stanisław Magierski znany jest przede wszystkim z pejzaży i portretów. Na fotografiach możemy zobaczyć sceny targowe, biedotę, tabory cygańskie oraz jego bliskich. Interesowało go też bieżące dokumentowanie ówczesnego Lublina. – To ciekawe ujęcia miasta. Miał swoje ulubione miejsca, jak np. dolina rzeki Czechówki, Wieniawa, czy dzielnica żydowska, do których często wracał.

Jak cała bohema 20-lecia międzywojennego często odwiedzał Kazimierz Dolny. Przyjeżdżając z rodziną nad Wisłę miał zatrzymywać

się w willi Stanisława Szukalskiego na Albrechtówce. Spędzał z żoną tu wakacje, zapraszał także swoich przyjaciół.

Kilkanaście lat temu Muzeum Nadwiślańskie otrzymało od Jana Magierskiego - syna Stanisława - kolekcję zdjęć z Kazimierzem i okolicami w roli głównej.

Fotografował miasto, przyrodę, architekturę, ale także codzienność miasteczka razem z jego mieszkańcami przy zwykłych czynnościach, jak np. kupców na targu, robotników pracujących przy spływie drewna czy rybaków wśród łódek i sieci. Bez wątpienia musiał być uważnym obserwatorem. Stanisław Magierski przełamał myślenie o estetyce, wykradał więcej prawdy o tamtym świecie, pokazywał Kazimierz mniej reklamowy. To nie jest tylko opowieść o architekturze i przyrodzie, ale o ludziach w przestrzeni, której żyją.

Tekst: mgr farm. Elżbieta Kowalczyk

Wojciech Korfanty – ojciec polskiej niepodległości

Wojciech, a właściwie, Adalbert Korfanty urodził się 20 kwietnia 1873 roku w osadzie Sadowki w dawnym Królestwie Prus, które wchodziło w skład Świętego Cesarstwa Narodu Niemieckiego. Dzisiaj te tereny to Górny Śląsk, który należy do Rzeczypospolitej Polskiej. Syn Józefa, górnika kopalni „Fanny” i Karoliny z domu Klecha, którzy w życiu rodzinnym pielęgowali i rozwijali wartość języka polskiego, wiary katolickiej i śląskiego obyczaju. Miał czwórkę rodzeństwa.

Młodość

W 1879 roku rozpoczął naukę w niemieckiej szkole ludowej w Siemianowicach, następnie, od 1885 roku uczęszczał do katowickiego Gimnazjum Królewskiego (obecnie Liceum Ogólnokształcące im. Marii Skłodowskiej-Curie), gdzie poznał Konstantego Wolnego. W szkole tej założył tajne koło, którego celem

było szerzenie kultury polskiej i znajomości literatury. Brał udział w propolskich zebraniach. Negatywnie wyrażał się o Ottonie von Bismarcku, za co został relegowany 14 sierpnia 1895 roku z klasy maturalnej. Szkołę średnią, jako ekstern, ukończył w grudniu 1895 roku po interwencji Józefa Kościelskiego, posła do Reichstagu. W tym samym roku rozpoczął studia na politechnice w Charlottenburgu. Jesienią 1896 roku przeniósł się na Królewski Uniwersytet we Wrocławiu. Mieszkał we Wrocławiu na stacji dzisiaj przy ulicy Kazimierza Jagiellończyka. Studiował na Wydziale Filozoficznym. Zaliczył dwa semestry. Podczas studiów należał do studenckiej korporacji założonej przez studentów z Górnego Śląska, które zostało rozwiązane w 1899 roku przez władze. Studia przerwał. W tym czasie pracował przez dwa lata jako korepetytor u litewskiego arystokraty – Zygmunta Jundziły, któremu towarzyszył w podróży po Europie. Dzięki korepetycjom zarobił pieniądze na dalsze studia, które podjął na tym samym wydziale. W maju 1901 roku przeniósł się na ostatni semestr do Berlina, gdzie w sierpniu zakończył studia.

Działalność polityczna

W latach 1901-1908 był członkiem Ligi Narodowej, w ramach której współpracował z Romanem Dmowskim. Od 1901 roku był redaktorem naczelnym „Górnoślązaka”. W 1901 r. został aresztowany i stanął przed poznańskim sądem. Odmówiono mu zwolnienia za kaucją. Został skazany na cztery miesiące więzienia we Wronkach. Władze niemieckie zwolniły go w maju 1902 roku. W 1907 lub 1908 roku odszedł z Endencji. W maju 1909 roku uczestniczył w Poznaniu w powołaniu filii Polskiego Towarzystwa Demokratycznego, którego celem miało być zespolenie żywiołów demokratycznych ku obronie bytu narodowego oraz pracy nad rozwojem żywiołu polskiego w Rzeszy niemieckiej. W latach 1903-1912 i 1918 poseł do Reichstagu oraz pruskiego Landtagu, gdzie przystąpił do Koła Polskiego, podczas gdy śląscy Polacy przystępowali do tej pory do klubu Niemieckiej Partii Centrum. W 1905 roku

zainicjował w Katowicach wydawanie organu prasowego górnośląskiej endecji pt. „Polak”, którego był redaktorem naczelnym oraz właścicielem. Z powodu ataków przeciwników politycznych i własnego środowiska zrezygnował nie brał udziału, jako kandydat, w wyborach do Reichstagu w 1912 roku. Jednak 6 czerwca 1918 roku wygrał wybory uzupełniające do Reistagu niemal dwukrotną przewagą. Zyskał nawet poparcie Niemców, mimo że opowiadał się za oderwaniem od Cesarstwa Niemieckiego Śląska, Wielkopolski i części Pomorza. 25 października 1918 roku wystąpił w Reistagu z głośnym żądaniem przyłączenia do państwa polskiego wszystkich ziem polskich zaboru pruskiego i Górnego Śląska. W latach 1918-1919 był członkiem Naczelnej Rady Ludowej stanowiącej rząd Wielkopolski podczas powstania wielkopolskiego. W 1920 roku był Komisarzem Plebiscytowym na Górnym Śląsku. Wielokrotnie występował publicznie na wiecach, agitując za Polską. Po niekorzystnej dla Polaków interpretacji wyników plebiscytu, proklamował i stanął na czele III powstania śląskiego. Tego okresu dotyczą poważne kontrowersje związane z jego osobą. Korfanty nie wierzył w szanse powodzenia, widząc w nim jedynie zbrojną manifestację ludu górnośląskiego. Dlatego też zarządził wstrzymanie walk jeszcze w czasie, gdy inicjatywa na froncie należała do Polaków. Obrońcy Korfantego wskazują, że Polacy mieli przewagę w starciach z nacjonalistycznymi bojówkami, ale nie mieliby żadnych szans z regularną armią niemiecką. Ostateczną decyzję podjęła Komisja Międzysojusznicza, niezależnie od wyniku walk. W odrodzonej Polsce w latach 1922-1930 sprawował mandat na Sejm I i II kadencji. Związany był z Chrześcijańską Demokracją. W obliczu niepowodzenia misji stworzenia gabinetu Artura Śliwińskiego, 14 lipca 1922 roku został desygnowany przez Komisję Główną Sejmu RP na premiera. Wkrótce skompletował skład swojego gabinetu. Jednak wobec protestu naczelnika państwa Józefa Piłsudskiego i groźby przeprowadzenia strajku generalnego przez PPS, nie rozpoczął formowania rządu,

komisja wycofała jego desygację. Od października do grudnia 1923 roku był wicepremierem w rządzie Wincentego Witosa. W 1924 roku kupił od Ignacego Paderewskiego dziennik „Rzeczpospolita”, także dziennik „Polonia”.

Wojciech Korfanty był atakowany przez obóz rządzący nie tylko przez Sejm RP, lecz także w Sejmie Śląskim. Po rozwiązaniu Sejmu Śląskiego Wojciech Korfanty został aresztowany oraz osadzony w Twierdzy Brzeskiej, gdzie był maltretowany fizycznie i psychicznie. Jednak z samego procesu brzeskiego został wyłączony. Po uwolnieniu powrócił na Górną Śląsk, gdzie jednak jako przeciwnik polityczny wojewody Michała Grażyńskiego był stale zagrożony aresztowaniem. Wiosną 1935 roku w obawie przed represjami udał się do Pragi. Wybrał emigrację. Do kraju nie mógł wrócić nawet w 1938 roku na pogrzeb swojego syna Witolda, gdyż rząd Sławoja Składkowskiego odmówił mu wydania listu żelaznego. Po aneksji Czechosłowacji na mocy układu monachijskiego wyjechał przez Niemcy do Francji.

W kwietniu 1939 roku wrócił do Polski, jednak mimo chęci walki z Niemcami został aresztowany i osadzony na Pawiaku. Mimo protestów opinii publicznej spędził tam prawie trzy miesiące. W tym czasie stan jego zdrowia ciągle się pogarszał. 20 lipca 1939 roku sędzia śledczy podjął decyzję o zwolnieniu Korfatego – prawdopodobnie z obawy, by nie zmarł w więziennej celi. Zaraz po uwolnieniu został natychmiast przewieziony do szpitala św. Józefa przy ulicy Hożej. Przeprowadzona operacja nie przyniosła znaczącej poprawy, a lekarze stwierdzili znaczne uszkodzenie wątroby. Z luźnej wypowiedzi jednego z chirurgów, który operował Korfatego wynika, że owrzodzenie wątroby przypominały uszkodzenia typowe dla zatrucia arszenikiem. Sześć dni po operacji, nad ranem 17 sierpnia 1939 roku Wojciech Korfanty zmarł w Szpitalu św. Józefa przy ul. Hożej w Warszawie. W pogrzebie Wojciecha Korfatego uczestniczyło 5000 ludzi. Został pochowany w grobowcu rodzinnym w Katowicach.

Tekst: mgr Sylwia Wontorska-Sarek

Wady postawy

Wady postawy to w dzisiejszym społeczeństwie duży problem, który dotyka wiele dzieci i nastolatków. Wadami postawy są wszelkie rodzaje odchyłeń od prawidłowej postawy ciała. Mogą one wynikać z różnych przyczyn, w tym nabytych oraz wrodzonych, a także obejmować różne obszary ciała. Wyróżnia się wady kręgosłupa, wady klatki piersiowej oraz wady kończyn dolnych. Za wadę postawy uznaje się wszelkie nieprawidłowości i odstępstwa od prawidłowej postawy ciała. Prawidłowa postawa ciała jest zharmonizowanym układem poszczególnych części ciała względem siebie oraz osi długiej ciała. Jej utrzymanie odbywa się przy minimalnym napięciu układu mięśniowego oraz zaangażowaniu układu nerwowego. Jest to możliwe wyłącznie w przypadku prawidłowo wykształconego układu kostno-stawowego oraz wydolnego aparatu mięśniowo - więzadłowego. Przyczyny wad postawy bywają różne. Wyróżnia się wady postawy wrodzone, a także wady postawy nabyte. W drugim przypadku na pojawienie się zmian mają wpływ czynniki środowiskowe (siedzący tryb życia, niska aktywność ruchowa), czynniki fizjologiczne (zaburzenia czucia głębokiego, wady wzroku, słuchu) oraz czynniki morfologiczne (zaburzenia napięcia mięśni, torebek stawowych, więzadeł). Wyróżnia się:

1. Wady postawy kręgosłupa
 - plecy okrągłe
 - plecy wklęsłe
 - plecy okrągło-wklęsłe
 - plecy płaskie
2. Wady w obrębie klatki piersiowej
 - klatka piersiowa lejkowata
 - klatka piersiowa kurza
3. Wady w obrębie kończyn dolnych i stóp
 - kolana koślawe

- kolana szpotawe
- stopa płaska
- stopa płasko - koślawą
- stopa wydrążona
- stopa końsko- szpotawa

Leczenie wad postawy jest długotrwałym procesem. Najistotniejszym elementem leczenia jest rehabilitacja, która powinna opierać się na wdrożeniu różnych ćwiczeń korekcyjnych, wzmacniających, rozluźniających. Dodatkowo oprócz ćwiczeń przeprowadzone są zabiegi (elektrostymulacja, kinesiotaping) oraz sprzęt ortopedyczny np. specjalne wkładki do butów. Profilaktyka polega na wprowadzeniu aktywności fizycznej, stosowaniu zasad ergonomii podczas nauki, pracy spędzania czasu wolnego, zadbanie o prawidłową pozycję ciała w każdej czynności.

Tekst: Jadwiga Danilkiewicz – technik masażysta o.6 stacjonarny